

 dereta

Biblioteka

IN

Urednik izdanja

Vana Dereta

Naslov originala

Nina de Gramont

CHRISTIE AFFAIR

Nina de Gramont
Afera Kristi

Prevod sa engleskog
Vesna Stojković

Beograd
2023
DERETA

Za Lizu Džejn Hanson

PRVI DEO

*Toj malo je previše stalo.
To nije bezbedno. Ne, to nije bezbedno.*

HERKUL POARO

Ovde počiva sestra Meri

Nekada davno, u jednoj drugoj zemlji, umalo sam ubila jednu ženu. Poriv da ubiješ je poseban osećaj. Najpre osetiš bes, jači od ijednog besa koji si ikada mogao da zamisliš. On ti potpuno preuzme telo, poput božanske sile koja ti ščepa volju, udove, dušu. Daje ti snagu koju nisi ni znao da poseduješ. Tvoje šake, do tada bezopasne, podignu se da istisnu tuđi život. Ima u tome radosti. Gledano unazad, to je zastrašujuće, ali usuđujem se da kažem da je u tom trenutku slatko, kao što je i pravda slatka.

Agata Kristi je bila fascinirana ubistvom. Ali bila je meka srca. Nikada nije poželela nikoga da ubije. Ni na trenutak. Čak ni mene.

„Zovi me Agata“, uvek bi rekla i pružila nežnu šaku. Ali ja to nikada ne bih učinila, ne u to vreme, ma koliko vikenda da sam provela u jednoj od njenih kuća, ma koliko privatnih trenutaka da smo podelile. Ta prisnost mi se nije činila pristojna, mada je u godinama

posle Velikog rata pristojnost već iščezavala. Agata je posedovala aristokratsku eleganciju, ali je bila potpuno spremna da zaboravi na pravila ponašanja i društvene običaje. S druge strane, ja sam se previše trudila da naučim ta pravila ponašanja i društvene običaje da bih ih se tako lako odrekla.

Sviđala mi se. U to vreme odbijala sam da imam visoko mišljenje o njenom pisanju. Ali uvek sam priznavala da joj se divim kao osobi. I dalje joj se divim. Kada sam nedavno to poverila jednoj od svojih sestara, pitala me je da li se kajem zbog onoga što sam uradila i bola koji sam joj time nanela.

„Naravno da se kajem“, rekla sam bez oklevanja. Sva-ko ko kaže: *Ne kajem se*, jeste ili psihopata ili lažov. Ja nisam ni jedno ni drugo, jednostavno sam majstor za čuvanje tajni. Po tome su prva i druga gospođa Kristi vrlo slične. Obe znamo da ne možeš da ispričaš svoju priču a da ne razotkriješ tuđu. Celog života Agata je odbijala da odgovori na moja pitanja o jedanaest dana svog nestanka i to ne samo zato što je morala da zaštiti sebe.

I ja bih odbila da odgovorim da se neko setio da me pita.

Nestanak

Jedan dan pre nestanka

Utorak, 2. decembar 1926.

Rekla sam Arčiju da nije pravi trenutak da napusti svoju suprugu, ali nisam to mislila. Ako biste mene pitali, ova igra je predugo trajala. Došao je trenutak da odigram pobjednički potez. Ali on je voleo da sve bude njegova ideja i zato sam se pobunila.

„Ona je tako krhka“, rekla sam. Agata se još uvek oporavljala od majčine smrti.

„Od Klarisine smrti prošlo je nekoliko meseci“, rekao je Arči. „A kad god da joj kažem, biće užasno.“ *Krhak* je bila poslednja reč koju bi neko upotrebio da opiše Arčija. Sedeo je za velikim stolom od mahagonija u svojoj kancelariji u Londonu, veličanstven i moćan. „Ne mogu svi da budu srećni“, rekao je. „Neko mora da bude nesrećan, a meni je dosadilo da to budem ja.“

Okrenula sam se ka njemu, dok sam sedela na kožnoj stolici obično rezervisanoj za finansijere i biznismene. „Dušo.“ Moj glas nikada neće biti tako uglađen kao Agatin, ali do sada sam bar uspela iz njega da izbacim naglasak iz Ist enda. „Treba joj više vremena da se oporavi.“

„Ona je odrasla žena.“

„Čoveku je majka celog života potrebna.“

„Previše si popustljiva, Nen. Previše ljubazna.“

Osmehnula sam se kao da je to bilo istina. Arči je najviše na svetu mrzeo bolest, slabost i tugu. Nije imao strpljenja za oporavak. Kao njegova ljubavnica, trudila sam se da uvek budem vesela. Vedra i bezbrižna. Savršena suprotnost njegovoj ne baš sasvim obmanutoj supruzi skrhanom bolom.

Lice mu se raznežilo. U uglu usana zaigrao mu je osmeh. Kao što Francuzi vole da kažu: „Srećni ljudi nemaju istoriju.“ Arči nikada nije pitao za moju prošlost. Želeo me je samo sada, ozarenu i voljnu. Prešao je dlanom preko kose, vrativši na mesto ono što nije ni bilo poremećeno. Primetila sam malo sedih na slepoočnicama, zbog kojih je izgledao otmeno.

Možda je u mom odnosu sa Arčijem bilo nečeg koristoljubivog, ali to nije značilo da nisam mogla da uživam u njemu. Bio je visok, zgodan i zaljubljen u mene.

Ustao je od stola, prešao sobu i klekao ispred moje stolice.

„Arči“, rekla sam, tobože koreći ga. „Šta ako neko uđe?“

„Niko neće ući.“ Obavio mi je ruku oko struka i stavio mi glavu u krilo. Nosila sam suknju na falte, bluzu

na kopčanje, široki džemper i čarape. Lažne bisere i elegantni novi šešir. Pomazila sam Arčija po glavi, ali sam je nežno odgurnula kada je prislonio lice uz mene.

„Ne ovde“, rekla sam, ali bez navaljivanja. Radosna, radosna, radosna. Devojka koja nikada u životu nije bila ni bolesna ni tužna.

Arči me je poljubio. Njegov poljubac je imao ukus dima lule. Sklopila sam šake oko revera njegovog sakoa i nisam se pobunila kada je šakom obuhvatio moju dojku. Večeras će otići kući svojoj ženi. Ako se sve bude odvijalo po planu koji sam pažljivo smislila, bilo bi najbolje da ga pošaljem njoj dok misli na mene. U meni je bio sunder natopljen u kinin sulfat – koji je nabavila moja udata mlađa sestra – štiteći me od trudnoće. Nikada se nisam sastala sa Arčijem a da se prethodno ovako ne priprelim, ali u tom trenutku pokazalo se da su moje mere predostrožnosti nepotrebne. Spustio mi je smerno suknju, poravnajući falte, a potom ustao i vratio se za sto.

Samo što se on vratio iza stola, u sobu je ušla Agata. Pokucala je lako na vrata i odmah ih otvorila. Njene udobne potpetice proizvodile su jedva čujni zvuk po tepihu. Sa trideset šest godina, Agatina kestenjasta kosa bledela je i postajala smeđa. Bila je nekoliko centimetara viša od mene i gotovo deset godina starija.

„Agata“, oštro je rekao Arči. „Mogla si da pokušaš.“

„Oh, Arči. Ovo nije svlačionica.“ Zatim se okrenula ka meni. „Gospođice O’Di. Nisam očekivala da ću vas videti ovde.“

Arčijeva strategija je oduvek bila da me skriva na otvorenom. Redovno su me pozivali na zabave, pa čak i vikende u domu Kristijevih. Pre šest meseci smislio bi neki izgovor za to što sam u njegovoj kancelariji. *Sten mi je pozajmio Nen da završi neku stenografiju*, mogao je da kaže. Sten je bio moj poslodavac u Britanskoj kraljevskoj kompaniji za proizvodnju gume. Bio je Arčijev prijatelj, ali nikad nikome nije ništa pozajmljivao.

Ovog puta Arči nije ni jednom jedinom rečju pokušao da objasni moje prisustvo i to što sedim tamo gde mi nije bilo mesto. Agatine obrve izvile su se kada je shvatila da se Arči nije potrudio ni da ponudi uobičajeni izgovor. Pribrala se i obratila mi se.

„Pogledaj nas.“ Pokazala je u svoju, pa u moju odeću. „Mi smo bliznakinje.“

Jedva sam se uzdržala da ne dotaknem lice. Porumnela sam kao bulka. Šta da je ušla dva minuta ranije? Da li bi se jednako tvrdoglavo pretvarala da ne vidi sve dokaze?

„Da“, rekla sam. „Da, tako je. Jesmo.“

Te sezone gotovo sve žene u Londonu bile su bliznakinje, ista odeća, ista kosa dužine do ramena. Ali Agatino odelo bilo je original „šanel“, a njeni biseri nisu bili lažni. Ona nije primećivala ove nedoslednosti sa prezirom ako ih je uopšte i primećivala. Ona nije bila takva osoba, vrlina koja joj se obila o glavu kada sam ja bila u pitanju. Agata se nijednom nije pobunila što je ćerka jednog činovnika, obična sekretarica, ušla u njene društvene krugove. „Ona se druži sa Stenovom ćerkom“,

rekao joj je Arči. „Odlično igra golf.“ To joj je bilo dovoljno objašnjenje.

Na fotografijama iz tog vremena Agata izgleda mnogo mračnije, manje lepa nego što je zaista bila. Oči su joj bile iskričave i plave. Nos i lice, na kome su se brzo smenjivali izrazi, bili su joj posuti pegicama kao u devojčice. Arči je konačno ustao da je dočeka i uhvatio je za ruku kao da je poslovni saradnik. Odlučila sam – kako to neko ko čini nešto okrutno može da odluči – da je tako i bolje: ta lepa i ambiciozna žena zasluživala je nekog boljeg od Arčija. Zasluživala je nekog ko će je zagrliti sa neskrivenim obožavanjem i ko će joj biti veran. Dok se u mene uvukla griža savesti, obeshrabrivši me, podsetila sam sebe da je Agata rođena na nogama i da će se uvek dočekati na noge.

Rekla je Arčiju, verovatno po drugi ili treći put, da ima sastanak sa Donaldom Frejzerom, svojim novim agentom. „Kad sam već u gradu, mislila sam da bismo mogli da odemo na ručak. Pre nego što odeš na vikend.“

„Ne mogu danas.“ Arči je pokazao neubedljivo na svoj prazan sto. „Imam da završim brdo posla.“

„Ah. Jesi li siguran? Rezervisala sam sto kod 'Simpsona.“

„Siguran sam“, rekao je. „Bojim se da si uzalud dolazila.“

„Gospođice O'Di, da li biste hteli da izađete sa mnom na ručak? Samo nas dve devojke?“

Nisam mogla da podnesem da dvaput bude odbijena. „O, da. To bi bilo divno.“

Arči se ljutito nakašljao. Neki drugi muškarac bi se unervozio, suočen sa susretom svoje supruge i ljubavnice. Ali on nije više mario za to. Želeo je da okonča svoj brak i ako do toga dođe tako što će nas Agata uhvatiti na delu, neka bude. Dok njegova supruga i ja budemo ručale, on će otići do „Garrard & Company“ da kupi najlepši prsten, moj prvi pravi dijamant.

„Morate da mi pričate o svom novom agentu“, rekla sam i ustala. „Vaša karijera je tako uzbudljiva, gospođo Kristi.“ To nije bilo laskanje. Agatina karijera bila mi je neizmerno zanimljivija od Arčijevog posla u finansijama, iako u to vreme nije bila poznata, ne onako kako će kasnije postati. Zvezda u usponu. Zavidela sam joj.

Agata me je uhvatila podruku. Jednostavno sam prihvatila taj njen gest. Ništa mi nije bilo prirodnije od bliskosti sa drugim ženama. Imala sam tri sestre. Agatino lice razvuklo se u osmeh koji je uspeo da bude istovremeno i sanjalački i odlučan. Arči se ponekad žalio zbog toga koliko se u poslednjih sedam godina od Tedinog rođenja ugojila, ali ruka joj je delovala mršavo i nežno. Pustila sam da me povede kroz kancelariju, napolje na prometnu londonsku ulicu. Obrazi su mi porumeneli od hladnoće. Agata je naglo pustila moju ruku i dotakla se po čelu da se pribere.

„Gospođo Kristi, jeste li dobro?“

„Agata“, rekla je, glasom oštrijim nego što je bio u Arčijevoj kancelariji. „Molim te, zovi me Agata.“

Klimnula sam glavom. A onda uradila ono što bih uradila svaki put kada bi ona ovo zatražila od mene

– do kraja tog popodneva koje smo provele zajedno, nisam joj se nikako obraćala.

Da li ste ikada poznavali neku ženu koja se kasnije proslavila? Gledano unazad, vidite neke stvari u sećanju, zar ne? O tome kako se držala. Rešenost sa kojom je pričala. Agata je do svoje smrti tvrdila da nije ambiciozna. Mislila je da dobro skriva svoju žestinu, ali videla sam to po tome kako je prelazila pogledom po sobi. Po tome kako je proučavala svakoga ko bi joj prošao vidnim poljem, zamišljajući istoriju koju bi mogla da sažme u jednu rečenicu. Za razliku od Arčija, Agata je uvek želela da upozna tvoju prošlost. Ako nisi želeo da je otkriješ, stvorila bi nešto svoje i ubedila sebe da je to istina.

Kod „Simpsona“, Agatu i mene ispratili su na sprat do trpezarije za dame. Kada smo se smestile, skinula je šešir, pa sam i ja učinila isto, mada su mnoge druge žene zadržale svoje šešire. Namestila je svoju lepu kosu. Učinila je to više da se obodri, nego iz sujete. Mogla je da me pita šta sam radila u Arčijevoj kancelariji. Ali zna la je da imam spremnu laž i nije želela da je čuje.

Umesto toga, rekla je: „Gospođice O’Di, vaša majka je još uvek živa?“

„Da, oba moja roditelja.“

Zagledala se iskreno u mene, procenjujući me. Dozvoljeno nam je da to kažemo gledano unazad. Bila sam lepa. Vitka, mlada, sportski tip. S druge strane, nisam bila Jelena Trojanska. Da jesam, moja veza sa Arčijem ne bi bila toliko uznemirujuća. Moje skromne draži ukazivale su na to da je možda bio zaljubljen.

„Kako je Tedi?“, pitala sam.

„Dobro.“

„A pisanje?“

„Dobro.“ Odmahnula je rukom kao da je to nešto sasvim nevažno. „Sve je to salonski trik. Blistavi predmeti i odvratanje pažnje.“ Licem joj je preleteo nekakav izraz, kao da ne može a da se ne osmehne pri pomisli na to i zato sam, mada je ona odbijala tu ideju, znala da je ponosna na svoj posao.

Začuo se glasni tresak kada je konobar obučen u belo ispustio poslužavnik pun praznih sudova. Nisam mogla a da se ne trgnem. Za stolom pored nas, čovek koji je večerao sa svojom suprugom refleksno je pokrio rukama glavu. Ne tako davno, glasno treskanje u Londonu značilo je nešto mnogo zloslutnije od slomljenog posuđa, a toliko naših ljudi videlo je ono najgore.

Agata je otpila gutljaj čaja. „Toliko mi nedostaje onaj mir pred početak rata. Mislite li da ćemo se ikada oporaviti, gospođice O’Di?“

„Ne vidim kako bismo mogli.“

„Pretpostavljam da ste bili previše mladi da biste služili kao bolničarka.“

Klimnula je glavom. Za vreme rata uglavnom su se starije udete žene brinule o vojnicima, namerno, kako bi se izbeglo rađanje neprikladnih romansi. Agata je dodeljena bolničkoj apoteci u Torkiju. Tamo je naučila mnogo o otrovima.

„Moja sestra Megs postala je medicinska sestra“, rekla sam. „Nakon rata. To joj je profesija. Zapravo, sada radi u bolnici u Torkiju.“

Agata nije više pitala o tome. Ona sigurno ne bi poznavala nekog kao što je moja sestra. Umesto toga, pitala je: „Da li ste izgubili nekog bliskog?“

„Momka koga sam poznavala. U Irskoj.“

„Da li je poginuo?“

„Da kažemo da se nikada nije vratio kući. Ne zaista.“

„Arči je bio u Kraljevskoj avijaciji. Naravno, to već znate. Pretpostavljam da je za one u vazduhu bilo drugačije.“

Zar se to ne može reći za ceo svet? Ožiljke sveta uvek nose siromašni. Agata je volela da citira Vilijema Blejka: „Neki su siti, neki gladni, neki se rode da budu jadni.“¹ U mojoj svesti, čak i u tom trenutku – dok sam ručala kod „Simpsona“ dok je njen suprug kupovao moj verenički prsten – Agatu sam svrstavala u ove prve, a sebe u ove druge.

Na Agatinom licu neprestano bi se pojavljivao nekakav izraz, koji je ona uporno potiskivala. Kao da je želela nešto da kaže, ali nije mogla da se natera da to uradi. Dovala me je na ručak, bila sam sigurna u to, kako bi se suočila sa mnom. Možda da bi molila za milost. Ali lako je odložiti najneugodnije razgovore, posebno ako ti suočavanje nije u prirodi.

Kako bi to uradila i zato što je to zaista mislila, Agata je rekla: „Rat je takva glupost. Svaki rat. Užasno je to šta čovek mora da pretrpi. Da imam sina, uradila bih sve što je u mojoj moći da ga izvučem iz toga. Baš me briga šta je povod, ni da li je Engleska stavljena na kocku.“

¹ Vilijam Blejk, „Jaguari nevinosti“, *Izabrane pesme*, Slovo, Vrbas, 1997. (Prim. ur.)

„Mislim da bih i ja uradila isto. Ako bih ikada imala sina.“

Isekli su nam meso za stolom i odabrala sam parče koje je bilo krvavije nego što volim. Pretpostavljam da sam pokušavala da impresioniram Agatu. Što su ljudi bogatiji, to krvaviji odrezak vole. Kad sam zasekla meso, od krvavog soca koji je iscurio okrenuo mi se želudac.

„Da li još uvek razmišljate o tom momku iz Irske?“, pitala je Agata.

„Svakog bogovetnog dana.“

„Da li se zato nikada niste udali?“

Nikada udala. Kao da se nikada neću ni udati.

„Pa. Još uvek ste mladi. A ko zna? Možda se on jednog dana pojavi, oporavljen.“

„Sumnjam u to.“

„U jednom trenutku za vreme rata, mislila sam da se Arči i ja nikada nećemo venčati. Ali venčali smo se i toliko smo srećni. Zaista jesmo. Srećni.“

„Sigurna sam da je tako.“ Odsečno i odlučno. Priča o ratu me je očvrsla. Nekome ko nema ništa može se oprostiti ako od nekoga ko ima sve uzme jednu stvar – supruga.

Konobar se vratio i pitao da li želimo jelo sa sirom. Obe smo odbile. Agata je spustila viljušku sa napola pojedenim mesom. Da nije imala tako savršene manire, odgurnula bi svoj tanjir. „Moram početi da jedem manje. Arči kaže da sam debela.“

„Sasvim lepo izgledate“, rekla sam, da je umirim, a i zato što je to bila istina. „Predivno izgledate.“

Agata se nasmejala, pomalo zlobno, narugavši se samoj sebi, ne meni, i ponovo sam smekšala. Nije mi pričinjalo nikakvo zadovoljstvo da ikome nanosim bol. Smrt njene majke dogodila se u užasnom trenutku, previše blizu Arčijevom odlasku. Nikada to nisam planirala. Agatin otac umro je kada je njoj bilo jedanaest godina i tako se sada, osim što je izgubila majku, previše mlada našla u najstarijoj generaciji svoje porodice.

Izašle smo iz restorana zajedno, nakon što je Agata insistirala na tome da ona plati račun. Na ulici se okrenula ka meni i pružila mi ruku, uhvativši me kažiprstom i palcem za bradu.

„Gospođice O’Di, imate li neke planove za vikend?“ Njen ton je nagoveštavao da zna tačno kakvi su moji planovi.

„Ne. Ali sledeće nedelje ću otići na odmor. U hotel ‘Belefort’ u Harogetu.“ Odmah sam se zapitala zašto sam joj to rekla. Nisam rekla ni Arčiju. Ali kada sa nekom ženom deliš njenog muža, osetiš nekakvu bliskost sa njom. Ponekad čak veću nego sa njim.

„Ugađate sebi“, rekla je, kao da se ta ideja ne sviđa njenoj razboritoj prirodi. „Blago vama.“

Bila sam zahvalna što nije pitala otkud mi novac za takvo rasipanje.

Pustila je moju bradu. U njenim očima videlo se nešto što nisam zapravo mogla da pročitam. „E pa, doviđenja. Uživajte u odmoru.“

Okrenula se i napravila nekoliko koraka, zastala, a onda se vratila do mene. „Vi ga ne volite.“ Lice joj se potpuno promenilo. Umesto uzdržano i mirno, postalo je

zapanjeno i nervozno. „Bilo bi dovoljno loše da ga volite. Ali pošto ga ne volite, ostavite ga onoj koja ga voli.“

Sve moje ivice su iščezle. Osećala sam se poput utvare dok sam odbijala da odgovorim, kao da ću se raspršiti, a delići mene razleteće se po vazduhu. Agata me nije ponovo dotakla. Umesto toga, posmatrala je moje lice, proučavajući moju reakciju – kako sam prebledela, pokajnički odbijajući da se pomerim ili dišem.

„Gospođo Kristi“, bilo je sve što sam uspela da kažem. Zahtevala je priznanje koje nisam imala dozvolu da iznesem.

„Gospođice O’Di.“ Odsečno, konačno. Ponovo ona stara. Njeno ime na mojim usnama bilo je uvod u poricanje. Moje ime na njenim usnama bilo je odlučno odbacivanje.

Stajala sam ispred restorana i gledala je kako se udaljava. U mom sećanju, ona nestaje u velikom oblaku magle, ali to nije moguće. To se dešavalo usred belog dana – svežeg i vedrog. Verovatnije je da je jednostavno skrenula za ugao ili se stopila sa gomilom.

Trebalo je da se vratim na posao, ali ja sam se umesto toga zaputila ka Arčijevoj kancelariji. Moj sekretarski posao nije mi više mnogo značio, pošto je Arči pokrivao sve veći deo mojih troškova. Znala sam da će brinuti zbog toga što idem na ručak sa Agatom, a ako joj zaista večeras kaže da je ostavlja, ona će možda izneti optužbu da ga ne volim. Zato je bilo važno ostaviti ga u uverenju da ga volim.

Usput sam prošla pored knjižare u kojoj je bilo izloženo brdo primeraka ružičaste dečje knjige, na kojoj mali plišani meda drži svežanj balona i leti u vazduh. *Vini Pu*. Izgledalo je tako hirovito ući i kupiti primerak da ga Arči da Tedi. Na trenutak sam razmišljala o tome da joj je sama dam, kao poklon za Božić. Do tada bi njeni roditelji već mogli da žive odvojeno. Možda će Tedi provesti Božić sa ocem i sa mnom. Ugodno, samo nas troje, razmenjujući poklone ispod božićne jelke. Čujemo ponekad o tome kako deca posle razvoda žive sa ocem. A Arči je uvek tvrdio da Tedi njega više voli. Mada to baš liči na Arčija, zar ne, ne samo da kaže tako nešto, već da u to i veruje.

Kada sam se vratila u njegovu kancelariju, dala sam mu knjigu da je on da Tedi. Zaključao je vrata i privukao me u krilo, otkopčao mi suknju i zadigao mi je oko struka.

„Neće još dugo biti ovako“, prodahtao mi je na uvo, stresavši se, mada sam ja verovala da se njemu ovako sviđalo. Zar nije tako sa svim muškarcima?

Sišla sam sa njega i popravila suknju. Šešir mi je još uvek stajao na glavi, jedva da se i pomerio.

„Kako ti je delovala?“, pitao je, vrativši se do svog stola.

„Tužno.“ Ako ikada bude rekla da se suočila sa mnom, poricaću. „I zabrinuto.“

„Ne smeš da budeš blaga prema njoj. Plemenitije je brzo zariti nož.“

„Sigurna sam da si u pravu.“

Dobacila sam mu poljubac i krenula ka vratima, nadajući se da moje protivljenje nije uticalo na njegovu

rešenost. Nakon mog razgovora sa Agatom, postalo je još neodložnije da je što pre ostavi. Otključala sam bravu.

„Nen“, rekao je Arči pre nego što sam stigla da zakoračim kroz vrata. „Kada me sledeći put budeš videla, biću slobodan čovek.“

„Ni slučajno“, rekla sam mu. „Bićeš moj.“

Osmehnuo se i znala sam da nemam razloga za brigu, bar kad se radilo o tome kako će Arči saopštiti tu vest Agati. Ovaj čovek je imao misiju. Kada bi jednom odlučio da nešto uradi, uradio bi to sa hladnokrvnošću kakva se zahteva od pilota koji baca bombe kako bi sejao smrt i uništenje. Sve vreme jedreći nebom, nedodirljiv.

Nina de Gramont
AFERA KRISTI

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Ana Podkrajac

Dizajn korica
Tatjana Jović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-463-1

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2023.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

ГРАМОНТ, Нина де

Afera Kristi / Nina de Gramont ; prevod sa engleskog Vesna Stojković.
– 1. Deretino izd. – Београд : Dereta, 2023 (Београд : Dereta). – 413 str. ;
21 cm. – (Библиотека In)

Prevod dela: Christie affair. – Тираж 1.000.

ISBN 978-86-6457-463-1

COBISS.SR-ID 108117001